

פָּתַח וְאָמַר, כָּתוּב (ויקרא יט) לֹא תֹאכְלוּ עַל הַדָּם לֹא תִנְחָשׁוּ וְלֹא תִעֲוֹנוּ. פְּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ, וְסוּד הַדְּבָר – זֶה מִי שְׂאוֹכֵל בְּלִי תִפְלָה, שְׂיִתְפַּלֵּל (קדם שאוכל) עַל דָּמוֹ, שְׂקוּל הוּא כִּמְנַחֵשׁ וּמְעוֹנֵן.

מִשׁוּם שֶׁבְּלִילָה הַנִּשְׁמָה עוֹלָה (וימשתטחת) לְרֹאוֹת בְּסוּד הַכְּבוֹד הַעֲלִיּוֹן, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּמוֹ שְׂרָאוּי לוֹ, וְנִשְׁאַר הָאָדָם בְּאוֹתוֹ כַּח שֶׁהַשְּׂתַתֵּף (שהתפשט) בְּתוֹךְ הַדָּם לְקִיּוֹם הַגּוּף, וְלִכֵּן (ועם כל זה) טוֹעֵם טוֹעֵם שֶׁל מוֹת. וְאוֹתוֹ כַּח לֹא נוֹעֵד לְהִתְעוֹרֵר לְתוֹךְ אוֹתוֹ כַּח שֶׁל הַנִּשְׁמָה וְלִקְבֵּל אוֹתוֹ. וּכְשֶׁמִּתְעוֹרֵר הָאָדָם, אֵינּוּ טְהוֹר, וְהָרִי בְּאֲרָנוֹ שֶׁצָּד הָאֲחֵר שׁוֹלֵט עַל מְקוֹם שְׂעוּמֵד בְּלִי נִשְׁמָה.

כִּיּוֹן שֶׁנִּשְׁטַהֵר בְּמִיּוֹם, וְאֵף עַל גַּב שֶׁהַשְּׂתַדֵּל אָדָם בְּתוֹרָה, (טועם טעם מִיָּתֵה, שֶׁהֵצֵד הָאֲחֵר שׁוֹלֵט בְּמְקוֹם שֶׁנִּמְצָא בְּלֹא נִשְׁמָה, וּכְשֶׁמִּתְעוֹרֵר בֶּן אָדָם, אֵף עַל גַּב שֶׁמִּשְׂתַּדֵּל בְּתוֹרָה) אוֹתָהּ נִשְׁמָה לֹא חוֹזֶרֶת לְמְקוֹמָהּ וְלֹא שׁוֹלֵטֶת בְּאָדָם, פָּרֵט לְכַח הַדָּם לְכַדּוֹ שֶׁנִּקְרָא נֶפֶשׁ, אוֹתָהּ שֶׁמִּתְפַּשֵּׁט בְּדָם תָּמִיד, וְהָרִי בְּאֲרָנוֹ. וּכְשֶׁיִּתְפַּלֵּל אָדָם תִּפְלָה שֶׁל עֲבוֹדַת אֲדוֹנוֹ, אֲזַי מִתְיַשֵּׁב כַּח הַדָּם בְּמְקוֹמוֹ, וּמִתְגַּבֵּר כַּח הַנִּשְׁמָה וּמִתְיַשְׁבֵּת עַל אוֹתוֹ מְקוֹם. וְאֲזַי אָדָם מְשַׁלֵּם לְפָנָי אֲדוֹנוֹ, כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ נֶפֶשׁ לְמַטָּה, וְסוּד הַדְּבָר שֶׁהַנִּשְׁמָה לְמַעְלָה.

וְעַל כֵּן, מִי שֶׁמִּתְפַּלֵּל תִּפְלָה טָרָם שִׂיאֲכַל, מְעַמִּיד עֲצָמוֹ כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ, וְעוֹלָה הַנִּשְׁמָה עַל מְקוֹם מוֹשְׁבָהּ כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ. וְאִם אֲכַל טָרָם שְׂיִתְפַּלֵּל תִּפְלָתוֹ, שְׂיִתְיַשֵּׁב הַדָּם עַל מְקוֹמוֹ, זֶהוּ כִּמְנַחֵשׁ וּמְעוֹנֵן. מִשׁוּם שֶׁזוֹ דְרָכּוֹ שֶׁל מְנַחֵשׁ לְעֵלוֹת לְצַד הָאֲחֵר, וְלִהְיֵמִיךְ אֶת הַצַּד שֶׁל הַקְּדוּשָׁה.

לְמָה נִקְרָא אוֹתוֹ אָדָם שֶׁמִּשְׂתַּדֵּל בְּאוֹתוֹ צַד מְנַחֵשׁ? עַל שֶׁהַשְּׂתַדֵּל עִם אוֹתוֹ נִחָשׁ לְחִזֵּק כַּחוֹ וְלִהְגַּבִּירוֹ. וְזֶהוּ כְּמִי שֶׁעוֹבֵד אֱלֹהִים אֲחֵרִים. וְכֵן זֶה עוֹבֵד לְאוֹתוֹ כַּח שֶׁל הַדָּם, וְלֹא עוֹבֵד אֶת הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא לְחִזֵּק אֶת צַד הַנִּשְׁמָה, הַצַּד שֶׁל הַקְּדוּשָׁה.

מְעוֹנֵן, שֶׁמִּשְׂתַּדֵּל בְּחֵטָא וְלֹא מִשְׂתַּדֵּל בְּזִכּוּת. וְאִם תֹּאמַר, הָרִי עוֹמֵדֵת נ' בְּאֲמָצֵעַ – כֵּן זֶה וְדָאִי, שֶׁהָרִי לֹא יְכוּלִים לְשַׁלֵּט בְּאוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר, עַד שֶׁמְעַרְבִים בֵּה עָרוּב שֶׁל צַד הַקְּדוּשָׁה כַּחוֹט

אחד דקיק. מי שרוצה להעמיד שקר, יערב בו דבר אמת כדי שיתקיים אותו שקר. ועל זה עון דבר שקר הוא, וכדי להעמידו, מכניסים בו דבר אמת, וזוהי נ'. בזה מעמידים את אותו שקר. ומי שלא מתפלל תפלה לפני הקדוש ברוך הוא טרם שיאכל על דמו, כמנחש ומעונן. **תפלת אדם**, כפי שאמרתם אתם קדושים עליונים, אשרי חלקכם, שהרי בתפלה מתתקנים גופו ונפשו של אדם ונעשה שלם. תפלה היא תקונים מתקנים שמתתקנים כאחד, והם ארבעה. תקון ראשון – תקון של עצמו להשתלם. תקון שני – תקון של העולם הזה. תקון שלישי – תקון של העולם שלמעלה בכל אותם חילות השמים. תקון רביעי – תקון של השם הקדוש בסוד המרכבות הקדושות, ובסוד כל העולמות, מעלה ומטה בתקון (של סודות השם הקדוש) כראוי. **תקון ראשון**, תקון של עצמו – משום שצריך לתקן את עצמו במצוה וקדשה, ולהתתקן בקרבנות ועולות להטהר.

תקון שני, בתקון של הקיום של העולם הזה, במעשה בראשית לברך את הקדוש ברוך הוא על כל מעשה ומעשה באותם הללויה, (תהלים קמח) הללוהו כל כוכבי אור הללוהו שמי השמים וגו', להעמיד את קיום העולם הזה. ועל זה בברוך שאמר, ברוך – ברוך על הכל.

תקון שלישי, שהוא תקון של העולם למעלה בכל אותם חילות חילים ומחנות – יוצר משרתים ואשר משרתיו וגו', והאופנים וחיות הקדש. תקון רביעי, תקון התפלה בתקון של סוד השם הקדוש כמו שאמרתם, אשרי חלקכם. וכאן סוד התקון של השם השלם. אשרי חלקי עמכם בעולם הזה ובעולם הבא.

מצוות התורה שאמרתם בתפלה ודאי כך הוא. פתח ואמר, כתוב (דברים י) את ה' אלהיך תירא אתו תעבד. וכתוב, (ויקרא יט) ויראת מאלהיך. בפסוק זה יש לומר כך: ויראת מאלהיך, משום שהרי כתוב את ה' אלהיך תירא. מה זה מאלהיך? אלא סוד הוא, מאלהיך ודאי, מאותו מקום שהתחבר וסובב את המח שלפנים, וזהו מאלהיך. יראה זו לפחד ממנו, שהרי שם שורה הדין, והוא דין שנשאב מתוך הדין שלמעלה במקום הזה.

(יש אש ויש אש) שלשה גוני אש כאן. אש ראשונה היא אש שקבלה אש בשמחה, ושמחים זה עם באהבה. האש השנייה היא האש שכתוב בה

(יחזקאל א) ונגה לאש, שנגראה בה נגה, וזוהי אש שעומדת בתוך האש הפנימית בשמחה, כמו שנתבאר. האש השלישית היא אש (שבחין) שסוכבת אותו נגה, ובזו האש התחילה יראת הדין להלקות הרשעים. **ואף** על גב ששנינו שארבעה צבעים של אש הם, ואלו ארבעה שהם אחד. אבל כאן באש ההיא שאנו אומרים, מתחיל פחד הדין, ועל זה כתוב ויראת מאלהיך, מאותו הענש שלו.

ובאותה יראה צריך לשים רצונו ביראה ואהבה כאחד, לפחד בצד זה – ולאהב בצד זה, ובאותם גונים שאמרנו, ואותו הפחד להיות פוחד מענש. שמי שעובר על מצוות התורה נענש באותו צד. שכשמתחיל אותו צד להלקות, לא שוקט עד שמכלה אותו מהעולם הזה ומהעולם הבא. ומשום כך צריך לפחד מהאש הזאת ששרוי בה הפחד.

וממנה מתפשטת אש לחוץ של יראה אחרת, ועל זה כתוב (שופטים) ^ו לא תיראו את אלהי האמרי, שאסור לפחד ממנו. והאש הזו של יראה שאמרנו היא קדש ומשתתפת בקדשה, וזוהי שסוכבת אותו נגה שאמרנו. ואותה אש אחרת שבחין, מתחברת בזו לפעמים, ולפעמים מעברת ממנה ולא מתחברת עמה. וכשגורם שתתחבר בזו, אזי הוא אש של חשך, ומחשיכה ומכסה את האור של האחרות הללו, וסימנה – ואש מתלקחת, ולא שתמיד עומדת, והרי זה נתבאר.

אחר כך היא אהבה, כמו שבארנו שאהבה שורה לאחר יראה. וסוד הדבר – כיון שהתחילה יראה על ראשו של האדם, מתעוררת אחר כך אהבה, שהיא ימין, שמי שעובד מתוך אהבה, נדבק במקום עליון למעלה ונדבק בקדשת העולם הבא, משום שהרי עולה להתעטר ולהדבק בצד הימין.

ואם תאמר שעבודה שהיא מצד היראה אינה עבודה – עבודה נכבדה היא, אבל לא עולה להדבק למעלה. וכשעובד מאהבה, עולה ומתעטר למעלה ונדבק בעולם הבא, וזהו אדם שמזמן לעולם הבא. אשרי חלקו, שהוא שולט על מקום היראה, שהרי אין מי ששולט על דרגת היראה, אלא רק אהבה, סוד הימין.

סוד היחוד שצריך לאותו שראוי לעולם הבא, ליחד את שמו של הקדוש ברוך הוא וליחד האיברים והדרגות העליונות

והתחתונות, להכליל את כלם ולהכניסם למקום שצריך לקשר קשר.
וזהו סוד הכתוב, (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד.

וסוד של שמע – שם שעולה לשבעים שמות, וזה כלל אחד. ישראל – ישראל סבא, משום שיש קטן, שכתוב (הושע יא) נער ישראל ואהבהו. וזהו ישראל סבא, סוד אחד בכלל אחד. שמע ישראל – כאן נכללת אשה בבעלה.

ואחר שנכללו זה בזו בכלל אחד, אזי צריכים ליחד את האיברים ולחבר שני משפנות כאחד בכל האיברים ברצון הלב, לעלות בדבקות של אין סוף, להתדבק הכל שם, להיות רצון אחד של עליונים ותחתונים.

וסוד זה יהיה, כמו שנאמר יהיה ה' אחד, בסוד של יהיה. י', ליחד ולהדבק בה', שהוא היכל הפנימי, למקום (מקום) גניזת הנקדה העליונה הזו שהיא י'. וזהו סוד יהו"ה אלהינו. אלו שתי אותיות ששם י"ה.

ולכלל כל האיברים באותו מקום שיצאו ממנו, שהוא היכל הפנימי, להחזיר דברים למקומם לעקר ויסוד ושרש שלהם, עד המקום שהוא של שרש הברית.

ולבסוף אלו שתי אותיות אחרות ליחד ולהדביק י' בה'. אות י' היא סוד הברית הקדוש. ואות ה' הזו היא היכל, מקום גניזה של סוד הברית הקדוש הזה, שהוא י'. ואף על גב שבארנו שהיא ו' השנייה. אבל י', הסוד שלו ליחדם כאחד.

אחד – ליחד משם ומעלה הכל כאחד, ולהעלות רצון להתקשר הכל (ממטה למעלה) בקשר אחד. להעלות רצונו בראה ואהבה למעלה למעלה עד אין סוף, ולא ישאיר רצון מפל אותן דרגות ואיברים, אלא בכלם יעלה רצונו להשיגם, ושיהיו כלם קשר אחד באין סוף. וזהו היחוד של רב המנונא סבא שלמד מאביו, ואביו מרבו, עד פיו של אליהו, ויפה הוא, והוא יחוד בתקון. ואף על גב שאנו בארנו את זה בכמה סודות, כל הסודות עולים לאחד. אבל הסוד הזה מצאנו בספרו, ויפה הוא, והוא יחוד בתקון. והרי אנו ביחוד של סוד אחר הערנו דברים, והוא יפה, והיחוד פראוי וכך הוא. אבל היחוד הזה יחוד בתקון, וזהו יחודו של רב המנונא סבא.

וְעוֹד הִיָּה אוֹמֵר, מִי שְׂרָצוֹנוֹ לְהַכְלִיל אֶת כָּל סוּדוֹת הַיַּחֲוֹד בְּדָבָר אֶחָד יוֹתֵר יָפֵה. וְלִכֵּן אָנוּ מְאָרִיכִים בְּאֶחָד, לְעֵלוֹת רְצוֹנוֹ מִמַּעַלָּה לְמַטָּה, וּמִמַּטָּה לְמַעַלָּה, לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד. אֲבָל בְּסוּד זֶה יִהְיֶיָה, סִימָן (בְּעֵלְמָא) הוּא לְזֶה.

וְזֶה שְׂשֻׁנֵינוּ, אֶחָד (לְהִיּוֹת ד') – סוּד מַעַלָּה וּמַטָּה וְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, כֶּף הוּא, לְיַחַד מַעַלָּה וּמַטָּה כְּמוֹ שְׁנֹת־בָּאָר, (וּלְאַרְבַּעָה) וְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם אֵלוֹ הֵם סוּד הַמְרַכְבָּה הָעֲלִיוֹנָה לְהַכְלִיל הַכֹּל בְּאֶחָד, בְּקֶשֶׁר אֶחָד, בְּיַחֲוֹד אֶחָד עַד אֵין סוּף, כְּמוֹ שְׁבָאֲרָנוּ.

הַפּוֹדֵד שֶׁל לְהַזְכִּיר אֶת יְצִיאַת מִצְרַיִם אַחֵר כֶּף, מִשּׁוּם שֶׁשְׂכִינָה הִיָּתָה בְּגָלוּת, וּבְזִמָּן שֶׁהִיא בְּגָלוּת, אֵינוֹ חֲבוּר לְחֲבֵר זֶה בְּזֶה, הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן בְּעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, וּלְהִרְאוֹת חֲרוּת שֶׁל אוֹתָהּ גְּאֻלָּה שֶׁהִיָּתָה בְּכַמָּה אוֹתוֹת, בְּכַמָּה נְסִים שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְצָרִיף לְהַזְכִּיר אוֹתָהּ גְּאֻלָּה, וּלְהִרְאוֹת שְׂאֵף עַל גַּב שֶׁהִיָּתָה בְּגָלוּת – עַכְשָׁו יֵשׁ לָהּ חֲרוּת. מִיּוֹם שֶׁהִתְרוּ אוֹתָם הַקְּשָׁרִים בְּמִצְרַיִם, אוֹתָם אוֹתוֹת וְנִסִּים נַעֲשׂוּ.

וְצָרִיף לְהִרְאוֹת אֶת חֲרוּתָהּ, מִשּׁוּם שֶׁהַתַּחְבְּרָה עִם בְּעָלָהּ, וְכִדֵּי לְהַסְמִיף גְּאֻלָּה לְתַפְלָהּ, שִׁיְהִיָּה הַכֹּל אֶחָד לְלֹא פְרוּד, וְלֹא לְהִרְאוֹת גְּרוּשִׁים. וְסִימָנָךְ – וְאַשָּׁה גְרוּשָׁה מְאִישָׁה לֹא יִקְחוּ.

וְאִם תֹּאמֵר, וְהָרִי הִיא בְּגָלוּת, וְהָרִי גֵרְשָׁה – לֹא כֵן. אֲלֹא וְדָאֵי שֶׁהִיא בְּגָלוּת לְדוֹר עִם יִשְׂרָאֵל וְלִהְגֵן עֲלֵיהֶם, אֲבָל לֹא גֵרְשָׁה. וְהָרִי שְׂכִינָה לֹא נִרְאָתָה בְּבֵית רֵאשׁוֹן וּבְבֵית שְׁנִי. טָרַם שְׂגָלוֹ יִשְׂרָאֵל עָלְתָה לְמַעַלָּה, וְאַחֵר כֶּף שָׁמָּה אֶת מְדוּרָה עִמָּם, אֲבָל גְרוּשִׁים לֹא הָיוּ לְעוֹלָמִים.

וּמִשּׁוּם כֶּף צָרִיף לְהִרְאוֹת גְּאֻלָּה שִׁישׁ בָּהּ אַרְבַּע גְּאֻלוֹת. וְסוּד כָּאֵן – בְּשַׁעַת שִׁיְצָאָה שְׂכִינָה מִגָּלוּת מִצְרַיִם, בְּקֶשֶׁה מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיְפָדָה אוֹתָהּ עַכְשָׁו אַרְבַּע פְּעָמִים, שֶׁהֵן אַרְבַּע גְּאֻלוֹת כְּנֶגֶד אַרְבַּע גְּלִיּוֹת, כִּדֵּי שֶׁתְּהִיָּה בֵּת חוֹרִין וְלֹא תְהִיָּה מְגֻרְשָׁת. וּבְאוֹתָהּ שַׁעַת עֲמָדָה וְנִגְאֻלָּה אַרְבַּע גְּאֻלוֹת, בְּאוֹתָהּ יְצִיאַת מִצְרַיִם. וְעַכְשָׁו שֶׁהַצְּטֻרְכָה בְּתַקּוּנֶיהָ לְהַתְחַבֵּר עִם בְּעָלָהּ, צָרִיף לְהִרְאוֹת אוֹתָהּ גְּאֻלָּת מִצְרַיִם שִׁישׁ בָּהּ אַרְבַּע גְּאֻלוֹת.

וְעַל זֶה יֵשׁ לְהַזְכִּיר בְּאוֹתָהּ גְּאֻלָּה אַרְבַּע פְּעָמִים אֲמֵת, אֲמֵת, אֲמֵת, עַד עֲזָרַת אֲבוֹתֵינוּ, שְׁזוּהִי עֲזָרָה וְסִמָּן לְיִשְׂרָאֵל כָּלָם.

ומשם והלאה ארבע פעמים אחרות אמת, אמת, אמת, אמת, להיות ארבע הגאלות הללו בקיום חזק בחותם חזק של טבעת המלך, ארבע גאלות כפולות בקיום.

וכֵן באותה יציאת מצרים, שאלו לא נמצאו אותן ארבע גאלות באותה יציאת מצרים, כל פעם שתהיה גלות, לא מתחברת בתקופתה להתיחד בשם הקדוש, ולכן צריך תמיד להזכיר את גאלת מצרים בכל הקדשות של הקדוש ברוך הוא ברוך שמו לעולם ולעולמי עולמים.

סוד הקדשה (של שמו) הרי בארנו, שהרי בקדשה הכל מתקדשים – מעלה ומטה, וכל הדרגות, וכל המרכבות עליונות ותחתונות, כלם מתקדשים בקדשה הזו. ובקדשה הזו בארנו סודות עליונים לאותם בעלי סודות שמתבוננים בקדשת רבונם, אשרי חלקם.

הפוד למסר הנפש לאדונו הוא יפה שאמרתם החברים. אשרי חלקכם, ואשרי עיני שראו כן, שראיתי בחיי שמעוררים דברים קדושים אלו בעולם הזה, (משום שכלם) וכלם כתובים למעלה לפני המלך הקדוש.

פתח ואמר, (מלאכי ג) אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחשבי שמו. בפסוק זה יש להתבונן, אז נדברו! אז דברו היה צריך להיות! מה זה נדברו? אלא נדברו למעלה מכל אותן מרכבות קדושות וכל אותם חילות קדושים.

משום שאותם דברים קדושים עולים למעלה, וכמה הם שמקדימים ונוטלים אותם לפני המלך הקדוש, ומתעטרים בכמה עטרות באותם אורות עליונים, וכלם נדברו מלפני המלך העליון. מי ראה את השמחות? מי ראה את התשבחות שעולות בכל אותם רקיעים, כשהדברים הללו עולים (לפני המלך הקדוש), והמלך הקדוש מסתכל בהם ומתעטר בהם, והם עולים (על ראשו, והיו עטרה ויורדים ויושבים) על חיקו ומשתעשע בהם, ומשם עולים על ראשו ונהיים עטרה. ועל זה אמרה תורה, (משלי ח) ואהיה שעשועים יום יום. לא כתוב והייתי, אלא ואהיה, בכל זמן ובכל עת שדברים עליונים עולים לפניו.

פעמים כתוב יראי ה', יראי ה'. אלא יראי ה' למעלה, יראי ה' למטה. יראי ה' עומדים למטה, ואותם דברים עומדים

בדיוקניהם למעלה. וסוד זה מצאנו בספרו של חנוך, שכל דברי הצדיקים שבארץ הם מתעטרים ועומדים לפני המלך, והקדוש ברוך הוא משתעשע בהם. ואחר כך הם יורדים ועומדים לפניו בדיוקן אותו הצדיק שאמר אותם, והקדוש ברוך הוא משתעשע באותו דיוקן, ואחר כך נכתבים בספר זכרון לפניו, לעמד לפניו בקיום תמיד.

וְלַחֲשָׁבִי שְׁמוֹ, מה זה ולחשבי שמו? הרי פרשוהו, (אבל) כל אותם שמחשבים דברי תורה להשיג את אדונם בסוד השם הקדוש כדי להכיר אותו ולהתקין את חכמת שמו בלבם, שכתוב וְלַחֲשָׁבִי שְׁמוֹ, שהוא סוד השם הקדוש.

כְּתוּב (יחזקאל א) וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא. פסוק זה הרי פרשוהו. אבל וממעל לרקיע, באותו רקיע למטה, כמו שאמרתם החברים. אשרי חלקי ואשרי חלקכם (באותו רקיע למעלה). שהרי ברקיע שלמעלה אין מי שמתבונן בו, ומלמעלה ממנו עומד אותו אבן ספיר, שהרי התעוררנו בו בסוד של אותה מרגלית טובה נכבדה, כמו שבארנו.

דְּמוּת כֶּסֶף, ולא כתוב דמות הכסף, משום שיש כסף ויש כסא. הכסף – העליון הטמיר והגנוז שלא התגלה ואין מי שעומד בו לדעת ולהתבונן. ולכן כתוב כסף סתם, זהו הכסף שלמטה. דמות כמראה אדם. כיון שאמר דמות, אז למה כמראה, שהרי די לו דמות אדם? אלא דמות אדם זהו סוד עליון באותו כבוד עליון, דיוקן של אדם. אבל זה שנוסף כמראה – להכליל אותם דיוקנאות של דברי חכמה ואותם סודות של חכמה שעולות ומתעטרות למעלה, ואחר כך עומדות בדיוקן של אדם באותו הדיוקן של הצדיקים שמעטרים אותם, ובכלם משתעשע הקדוש ברוך הוא בעטרותיו.

וְאֹתָם החברים, הרי הקדוש ברוך הוא משתעשע כעת באותם דברים שאמרתם, מתעטרים באותה דרך. והרי עמדתם לפני רבונכם בדיוקניהם הקדושים, שהרי אני, בשעה שראיתי אתכם והסתכלתי בדיוקניהם, ראיתי בכם שאתם רשומים בסוד של אדם, וידעתי שהרי דיוקניהם נועד למעלה. וכך מזמנים הצדיקים לעתיד לבא, שיהיו נודעים לעין הכל, ולהראות פרוץ קדוש לפני כל העולם. זהו שכתוב (ישעיה סא) כל ראייהם יכירום כי הם זרע ברוך ה'.

בין כִּךְ רָאָה אֶת רַבִּי יוֹסִי שֶׁהָיָה מְהַרְהֵר בְּדַבְרֵי הָעוֹלָם. אָמַר לוֹ, יוֹסִי, קוֹם וְהִשְׁלֵם דְּיוֹקְנֶךָ, שָׂאוֹת אַחַת חֲסָרָה בָּךְ. קָם רַבִּי יוֹסִי וְשָׁמַח בְּדַבְרֵי תוֹרָה וְקָם לְפָנָיו. הִסְתַּכַּל בּוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לוֹ, רַבִּי יוֹסִי, עֲכָשׂוּ אֶתְּהָ שָׁלֵם לְפָנַי עֲתִיק הַיָּמִים וְדְיוֹקְנֶךָ שָׁלֵם.

פְּתַח וְאָמַר, וַיַּעֲשׂוּ אֶת צִיץ נֹזֵר הַקֹּדֶשׁ זָהָב טָהוֹר וְגוֹ'. לָמָּה נִקְרָא צִיץ? הִסְתַּכַּלְוֹת לְהִסְתַּכַּל בּוֹ. וּמִשּׁוֹם שֶׁהָיָה עוֹמֵד עַל הִסְתַּכַּלְוֹת שֶׁל אָדָם, נִקְרָא צִיץ. וְכָל מִי שֶׁהִסְתַּכַּל בּוֹ בְּאוֹתוֹ צִיץ, הָיָה נוֹדֵעַ בּוֹ וּמִכָּר.

בְּצִיץ הָיוּ אוֹתִיּוֹת הַשֵּׁם הַקֹּדֶשׁ חֲקוּקוֹת בְּחִקִּיקָה וְחֲקוּקוֹת בּוֹ. וְאִם צָדִיק הָיָה אוֹתוֹ שְׁעוֹמֵד לְפָנָיו, אוֹתָן אוֹתִיּוֹת שֶׁחֲקוּקוֹת בְּתוֹךְ הַזָּהָב הָיוּ בּוֹלְטוֹת מִמַּטָּה לְמַעְלָה וְעוֹלוֹת מֵאוֹתָהּ חֲקִיקָה בְּאוֹר, וְהָיוּ מְאִירוֹת בְּפָנָי אוֹתוֹ הָאָדָם.

נוֹצֵצֵת בּוֹ הִתְנוּצְצוֹת, וְלֹא נוֹצְצִים. בְּשַׁעָה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁהִסְתַּכַּל בּוֹ הִכְהִין, הָיָה רוֹאֶה אֶת אוֹר הָאוֹתִיּוֹת כְּלָם בְּפָנָיו, וְכִשְׁהָיָה מִסְתַּכַּל לְעֵין בּוֹ, לֹא הָיָה רוֹאֶה דָּבָר, אֲלֵא אֶת אוֹר פָּנָיו שֶׁמְאִיר כְּאֵלוֹ נִיצוֹץ שֶׁל זָהָב הָיָה נוֹצֵץ בּוֹ. רַק שֶׁהִכְהִין הָיָה יוֹדֵעַ אֶת מְרֵאָה הַהִסְתַּכַּלְוֹת הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁהָיָה רוֹאֶה לְפִי שַׁעָה, שֶׁהָרִי רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא הָיָה בְּאוֹתוֹ אָדָם, וַיּוֹדֵעַ שֶׁהוּא מְזַמֵּן לְעוֹלָם הַבָּא, מִשּׁוֹם שֶׁהִמְרָאָה הַזֶּה מְאִירִים עָלָיו מְלַמְעֵלָה, וְהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא הָיָה מְרַצֵּה בּוֹ. וְכִשְׁמִסְתַּכַּלִּים בּוֹ לֹא רוֹאִים דָּבָר, מִשּׁוֹם שֶׁהִמְרָאָה שֶׁלְמַעְלָה אֵינוֹ מִתְגַּלֶּה אֲלֵא לְפִי שַׁעָה.

וְאִם עוֹמֵד אָדָם לְפָנָי אוֹתוֹ צִיץ וּפָנָיו אֵינָם מְרֵאִים לְפִי שַׁעָה מְרָאָה קְדוֹשׁ, הָיָה הִכְהִין יוֹדֵעַ שֶׁהָרִי הוּא עֵז מִצַּח, וְצָרִיךְ לְכַפֵּר עָלָיו וּלְבַקֵּשׁ עָלָיו רַחֲמִים.

וַיַּעֲשׂ אֶת צִיץ נֹזֵר הַקֹּדֶשׁ. רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח הַפְּסוּק בְּרוֹת (רוֹת ב), עֵינַיִךְ בְּשָׂדֵה אֲשֶׁר יִקְצְרוּן וְגוֹ'. בְּפְסוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהִתְבּוֹנֵן, לָמָּה צָרִיךְ כָּאֵן לְכַתֵּב? אָמַר לוֹ רַבִּי יִצְחָק, אִם כֵּן, כִּמָּה פְּסוּקִים הֵם בְּתוֹרָה שֶׁנִּרְאָה שֶׁלֹּא הִצְטַרְכּוּ לְהִכְתֵּב, וְרֵאֵינוֹ שֶׁכָּלֵם סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּפְסוּק זֶה מִי שֶׁרוֹאֶה וְלֹא מִתְבּוֹנֵן בּוֹ, כְּמִי שֶׁלֹּא טָעַם תְּבַשִּׁיל הוּא דוֹמָה.

אֲלֵא סוּד כָּאֵן, וּבְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ נִאָּמַר. מִשּׁוֹם שֶׁרָאָה בְּעֵז, הִדִּין שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אֶת עֲנוּתְנוּתָהּ שֶׁל אוֹתָהּ צְדָקָת, שֶׁלֹּא מְרִימָה עֵינֶיהָ

לראות במקום אחר אלא לפניה, וראתה כל מה שראתה בעין טובה, ועזות המצח לא היתה בה - שבח את עיניך.

מישום שיש עינים שבשבילן אין שולטת ברכה באותו מקום, והוא ראה בה עין טובה, שעל כל מה שהסתכלה היה בעין טובה. ועוד, שראתה שהיה מצליח בידה כל מה שהיתה לוקחת נוסף בשדה. ובעז התבונן שרוח הקדש שורה עליה, ואז פתח ואמר, עיניך בשדה אשר יקצרון וגו'. אם תאמר, בשביל אותם הלוקטים כל אותם האחרים, איך אמר שתלך אחריהם? לא היה צריך לכתב אלא ולקטת אחריהן. מה זה והלכת אחריהן? אלא בשביל עיניך הוא אמר, עיניך שהיו גורמות (ברכות רבות, ועל כן) ברכות ללוקטים רבים, ועל כן והלכת אחריהן, אחר עיניך. כל שאר בני העולם אין להם רשות ללכת אחר עיניהם, ואת אחר עיניך, שעניך גורמות לברכות רבות.

דבר אחר בשדה אשר יקצרון - בעז ראה ברוח הקדש שעתידים לצאת ממנה מלכים עליונים שליטים, שהם העינים של הכל, כמו שהיתה תמר, שכתוב בה (בראשית לח) ותשב בפתח עינים. התישבה בפתח שיוצא ממנו מלכים שליטים עליונים שנקראים עינים, כמו שנאמר (במדבר טו) אם מעיני העדה. כמו שכל אברי הגוף לא הולכים אלא אחר העינים, והעינים מנהיגות את כל הגוף - אף כף מלכים וסנהדרין וכל אותם שליטים, הכל הולכים אחריהם (שהולכים האיברים אחר העינים), ומשום כך אמר לה עיניך. אלו המלכים והשליטים שעתידים לצאת ממנה.

בשדה, איזה שדה? זה ציון וירושלים, שכתוב (מיכה ג) ציון שדה תחרש. וכתוב (בראשית כז) כריח שדה אשר ברכו ה', זו ירושלים. ועל כן כתוב עיניך בשדה, שהם העינים שלה, שעתידים לצאת ממנה, לא יהיו שליטים אלא בשדה. אשר יקצרון, שהרי מאותו שדה היו לוקחים כל בני העולם תורה ואור שמאיר, שכתוב (ישעיה ב) כי מציון תצא תורה.

והלכת אחריהן, במעשים הכשרים הללו שאני ראיתי בך. הלוך צייתי את הנערים וגו', כמשמעו שלו, משום שאשה דעתה קלה. וצמת, לשון נקיות נקט. וצמת, שאם תשוקתך לדבק באדם לקים זרע בעולם - והלכת אל הפלים, אלה הם הצדיקים שנקראים כלי ה', שכתוב (שם נב) הברו נשאי כלי ה'. שעתידים הצדיקים להביא

לָהֶם אֵת כָּל הָעוֹלָם דּוֹרוֹן לְמִלְךָ הַמְּשִׁיחַ. וְאוֹתָם כְּלֵי ה', כְּלִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִהְנֶה בָּהֶם, אֵלֶּה הֵם כְּלִים שְׂבוּרִים, שְׂבוּרִים הֵם בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּדֵי לְקַיֵּם אֵת הַתּוֹרָה. וְהַשְּׂמוּשׁ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם לֹא מִשְׁתַּמֵּשׁ אֶלָּא מִתּוֹךְ הַכְּלִים הַלְלוּ. וְכִשְׁתַּדְּבַק בָּהֶם, וְשִׁתִּית וְגו'.

רַבִּי יוֹסִי פֶתַח וְאָמַר, (רות ג) וַיֹּאכַל בַּעַז וַיִּשֶׁת וַיִּיטֵב לָבוֹ. מַה זֶה וַיִּיטֵב לָבוֹ? שֶׁבָרַךְ עַל מְזוֹנוֹ, וַיִּפְרְשֶׁהָ. וְזֶהוּ סוּד, שְׁמִי שֶׁמְבָרַךְ עַל מְזוֹנוֹ זֶה מִיטֵיב לְלָבוֹ, וּמִי מוֹלִיךְ? (וּמִי הוּא?) כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים כז) לֵךְ אָמַר לְבִי. וְכָתוּב (שם עג) צוּר לְבָבִי וְגו'.

וּמִשׁוּם שֶׁבְּרַכַּת הַמְּזוֹן חֲבִיבָה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא – כָּל מִי שֶׁמְבָרַךְ עַל הַשְּׂבַע, מִיטֵיב וּמִשְׁמַח לְמָקוֹם אַחֵר, וְסִמְנָךְ – סְעוּדַת הַשְּׂבַת, שֶׁמָּקוֹם אַחֵר נִהְנֶה מֵאוֹתָהּ בְּרָכָה שֶׁל שְׂבַע וְשִׁמְחָה. וְכֵּן נִהְנֶה מֵאוֹתָהּ בְּרָכָה שֶׁל שְׂבַע שֶׁל אוֹתוֹ צְדִיק בַּעַז, וְזֶהוּ וַיִּיטֵב לָבוֹ.

מַה הַטַּעַם? מִשׁוּם שֶׁהַמְּזוֹן הוּא קֶשֶׁה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אוֹתוֹ מָקוֹם, וְכֵּן שְׂאֵדָם אוֹכֵל וְשׁוֹתָהּ וּמְבָרַךְ, אוֹתָהּ בְּרָכָה עוֹלָה, וְנִהְנֶה מֵאוֹתָם דְּבָרִים שֶׁל שְׂבַע שְׂעוּלִים, וְנִמְצָא שְׁנֵהֲנִים מִן הַמְּזוֹן מִמַּטָּה וּמִלְּמַעְלָה.

וְזֶהוּ הַסוּד שֶׁבֵּין הַחֲבָרִים. הַסוּד שֶׁבַח לֹא נִהְנֶה אוֹתוֹ מָקוֹם, אֶלָּא מֵאוֹתָם דְּבָרִים שְׂעוּלִים מִתּוֹךְ שְׂבַע, וְכָל הַדְּבָרִים מִתְּעַטְרִים וְרוּוִים וְשְׂבַעִים בְּשִׁמְחָה, וְאוֹתוֹ מָקוֹם נִהְנֶה מֵהֶם. בְּשִׁבְתָּ הוּא סוּד אַחֵר בְּמְזוֹן מִמֶּשׁ, וּבְאוֹתָהּ שִׁמְחָה שֶׁל הַמְּזוֹן שֶׁל מְצוּהָ שֶׁל שְׂבַת, וּבְכָל נִמְצָא כְּלוּל – מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה. וְסוּד זֶה – כִּי מִמֶּדָּה הַכֹּל וּמִיָּדָה נִתְּנוּ לָךְ. וְדַאי מֵהֵנָּא תֵּהֱיוּ הַזֶּה, וּבְאוֹתָהּ שִׁמְחָה שֶׁל מְזוֹן שֶׁל מְצוּת הַשְּׂבַת, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוֹהָ.

מִי שֶׁמְבָרַךְ אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתּוֹךְ שְׂבַע, צָרִיךְ לְכַוֵּן לָבוֹ וְלִשְׁמֵי רְצוֹנוֹ בְּשִׁמְחָה, וְלֹא יִמְצָא עָצוּב, אֶלָּא שִׁיבְרַךְ בְּשִׁמְחָה בְּסוּד זֶה וְלִשְׁמֵי רְצוֹנוֹ שֶׁהָרִי הוּא נוֹתֵן עִכְשָׁו לְאַחֵר בְּשִׁמְחָה, בְּעֵין טוֹבָה. וְכֵּן שֶׁהוּא מְבָרַךְ בְּשִׁמְחָה וּבְעֵין טוֹבָה, כֵּן נוֹתְנִים לוֹ בְּשִׁמְחָה וּבְעֵין טוֹבָה. וּמִשׁוּם כֵּן לֹא יִמְצָא עָצוּב כְּלָל, אֶלָּא בְּשִׁמְחָה וּבְדְבָרֵי תּוֹרָה, וְיִשִּׁים לָבוֹ וְרְצוֹנוֹ לְתַתּ בְּרָכָה זוֹ בְּסוּד שֶׁצָּרִיךְ.

סוד כָּאן, אַרְבַּע מְרֻכְבוֹת שׁוֹלְטוֹת בְּאַרְבָּעָה צְדָדִים וּמַחְנוֹת, נִזְוֵנוּ מֵאוֹתָהּ בְּרֶכֶת הַשְּׁבַע, וּבְאוֹתָם דְּבָרִים שֶׁל בְּרוּךְ אַתָּה, נִהְיָה וּמִתְרַבֶּה וּמִתְעַטֵּר בּוֹ. וּמִי שֶׁמְבָרֵךְ, צָרִיךְ רְצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְעֵין טוֹבָה, וְעַל כֵּן כְּתוּב (משלי כב) טוֹב עֵין הוּא יְבָרֵךְ.

וְכֵאן רַד לְסוּף הַפְּסוּק, שֶׁכְּתוּב כִּי נִתֵּן מְלַחְמוֹ לְדַל. שָׂאֵם לֹא תֹאמֵר כֹּף – הַפְּסוּק הַזֶּה אֵין רֵאשׁוֹ סוּפוֹ וְאֵין סוּפוֹ רֵאשׁוֹ. אֲלֹא טוֹב עֵין, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ, הוּא יְבָרֵךְ וְדֹאֵי, בְּעֵין טוֹבָה וּבְשִׂמְחָה. וְאֵינוֹ לְחַנֵּם לְבָרֵךְ בְּשִׂמְחָה, שֶׁהֵרִי מֵאוֹתָהּ בְּרָכָה וּמֵאוֹתָהּ שִׂמְחָה נִתֵּן מְלַחְמוֹ לְדַל, מְקוֹם שֶׁצָּרִיךְ לְהִזְוֹן מִכָּל הַצְּדָדִים. מְקוֹם שֶׁאֵין לוֹ מַעֲצָמוֹ כְּלוּם. מְקוֹם שֶׁנִּהְיָה מִכָּל הַצְּדָדִים וְנִכְלָל מִכָּל הַצְּדָדִים. הַדְּבָרִים הֵלְלוּ לֹא נִמְסְרוּ אֲלֵא לְחַכְמִים שִׁיּוּדְעִים סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים וְדַרְכֵי הַתּוֹרָה.

בֵּא וּרְאֵה, בַּעֲזוֹ הִיָּה טוֹב עֵין, וְעִזּוֹת מִצַּח מַעוֹלָם לֹא הִיָּתָה בּוֹ. מֵה כְּתוּב? (רות ג) וַיָּבֵא לְשֹׁכֵב בְּקִצָּה הָעֲרָמָה. סוּד הַכְּתוּב – (שיר ז) בְּטַנְיָה עֲרַמַת חֲטִים. מְכֹאֵן לְמַדְנֹו, שֶׁכָּל מִי שֶׁמְבָרֵךְ בְּרֶכֶת הַמְּזוּזִין כְּרֵאוּי בְּשִׂמְחָה וּבְרִצּוֹן הַלֵּב, כְּשֶׁמִּסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם הִזָּה מִתְקַן לוֹ מְקוֹם בְּתוֹךְ סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים בְּהִיכְלוֹת קְדוּשִׁים. אֲשֶׁרִי הָאִישׁ שֶׁשׁוֹמֵר אֶת מִצְוֹת אֲדוֹנֹו וַיּוֹדַע אֶת סוּדָן, שֶׁאֵין לָהּ מִצְוָה וּמִצְוָה בְּתוֹרָה שֶׁאֵין תְּלוּיִים בָּהּ סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים וְאוֹרוֹת וְזִיוִים עֲלִיוֹנִים, וּבְנֵי אָדָם לֹא יוֹדְעִים וְלֹא מִשְׁגִּיחִים בְּכַבוֹד רְבוּנָם. אֲשֶׁרִי חֲלַקְס שֶׁל הַצְּדִיקִים, אוֹתָם שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה. אֲשֶׁרִיָּהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

בֵּא וּרְאֵה שֶׁהֵרִי אָמְרוּ, שֶׁכָּל אוֹתָם עִזֵּי הַמִּצַּח שֶׁאֵין לָהֶם בּוֹשָׁה, אֵין לָהֶם חֲלַק בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. כָּל עִזֵּי הַמִּצַּח שֶׁהִיוּ בְּיִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁהִיוּ מִסְתַּכְּלִים בְּאוֹתוֹ הַצִּיץ, הָיוּ מְשַׁבְּרִים אֶת לִבָּם וּמִסְתַּכְּלִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם, מִשׁוּם שֶׁצִּיץ הִיָּה עוֹמֵד עַל אוֹת, וְכָל מִי שֶׁמִּסְתַּכֵּל בּוֹ הִיָּה מִתְבַּיֵּשׁ בְּמַעֲשָׂיו. וְלָכֵן הַצִּיץ מְכַפֵּר עַל אוֹתָם עִזֵּי פָּנִים, עִזֵּי מִצַּח.

אוֹתִיּוֹת שֶׁל הַסוּד שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁהִיוּ חֲקוּקוֹת עַל הַצִּיץ, הִיוּ מֵאִירוֹת וּבּוֹלְטוֹת וְנוֹצְצוֹת. כָּל מִי שֶׁהִיָּה מִסְתַּכֵּל בְּאוֹתָהּ הַתְּנוּצְצוֹת שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת, נוֹפְלוֹת פָּנָיו מֵאִימָה וְהָיָה נִשְׁבֵּר לְבוֹ, וְאֵז הַצִּיץ מְכַפֵּר עֲלֵיהֶם. כְּמוֹ זֶה, כִּיּוֹן שֶׁהוּא גוֹרֵם לְשִׁבְרֵי לְבוֹ וּלְהַכְנַע מִלְּפָנָיו רְבוּנוֹ.

כְּמוֹ כֵּן הַקְטָרֶת, כָּל מִי שֶׁהֵרִיחַ בְּאוֹתוֹ עֶשֶׂן, כְּשֶׁעָלָה אוֹתוֹ עֲמוּד
מֵאוֹתוֹ מֵעָלָה עֶשֶׂן, הִיָּה מְבָרֵר אֶת לְבוֹ בְּבִירוֹ (בְּאוֹרָה בְּשִׁמְחָה)
לְעַבְדֵי אֶת רְבוּנוֹ וּמַעֲבִיר מִמֶּנּוּ זְהֵמַת הַיֶּצֶר הָרָע, וְלֹא הָיָה לוֹ אֲלֵא לֵב
אֶחָד כְּנֶגֶד אָבִיו שְׁבַשְׁמִים, מִשּׁוּם שֶׁקְטָרֶת הִיא שֶׁכֵּר לַיֶּצֶר הָרָע וְדַאי
בְּכָל הַצְדָדִים. כְּמוֹ שֶׁצִּיץ הָיָה עוֹמֵד עַל גֶּס - אֵף קְטָרֶת. שְׂאִין לָהּ דָּבָר
בְּעוֹלָם לְשִׁבֵר אֶת הַצֵּד הָאֲחֵר, פָּרֵט לְקְטָרֶת.

בֵּא וּרְאֵה מָה כְּתוּב, (במדבר יז) קַח אֶת הַמַּחֲתָה וְתֵן עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל
הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קְטָרֶת. מָה הַטַּעַם? כִּי יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלְּפָנֶי ה' הַחַל
הַנֶּגֶף. שֶׁהָרִי אֵין שֶׁכֵּר לְאוֹתוֹ הַצֵּד פָּרֵט לְקְטָרֶת, שְׂאִין לָהּ דָּבָר חֲבִיב
לְפָנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ קְטָרֶת, וְעוֹמֵדֶת לְבַטֵּל כְּשִׁפִּים וְדָבָרִים
רָעִים מֵהַבַּיִת. רִיחַ וְעֶשֶׂן הַקְטָרֶת שְׁעוֹשִׂים בְּנֵי אָדָם, בְּאוֹתוֹ מַעֲשֵׂה
הוּא מְבַטֵּל, כָּל שֶׁכֵּן הַקְטָרֶת.

דָּבָר זֶה גְזֵרָה עוֹמֵדֶת לְפָנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁכָּל מִי שֶׁמִּסְתַּכֵּל
וְקוֹרָא בְּכָל יוֹם אֶת מַעֲשֵׂה (פְּרָשָׁה) הַקְטָרֶת, יִנָּצֵל מִכָּל הַדָּבָרִים
הָרָעִים וְכֻשְׁפֵי הָעוֹלָם, וּמִכָּל הַפְּגָעִים הָרָעִים, וּמֵהַהוֹרֵר רַע וּמִדִּין רַע
וּמִמּוֹת, וְלֹא יִנָּזֵק כָּל אוֹתוֹ יוֹם, שְׁלֹא יְכוּל הַצֵּד הָאֲחֵר לְשַׁלֵּט עָלָיו,
וְצָרִיךְ שֶׁיִּכְוֶן בּוֹ.

אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, אִם בְּנֵי אָדָם הָיוּ יוֹדִים כְּמָה הוּא עֲלִיּוֹן מַעֲשֵׂה
הַקְטָרֶת לְפָנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הָיוּ נוֹטְלִים כָּל דָּבָר וְדָבָר
מִמֶּנּוּ וְהָיוּ מַעֲלִים אוֹתוֹ עֲטָרָה עַל רִאשֵׁיהֶם כְּמוֹ כֶּתֶר שֶׁל זָהָב. וּמִי
שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בּוֹ, צָרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל בְּמַעֲשֵׂה הַקְטָרֶת, וְאִם יְכוּן בּוֹ בְּכָל יוֹם,
יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְיִסְתַּלַּק הַמּוֹת מִמֶּנּוּ וּמֵהָעוֹלָם,
וְיִנָּצֵל מִכָּל הַדֵּינִים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וּמִצְדָדִים רָעִים, וּמִדִּין הַגֵּיהֶנֶם
וּמִדִּין הַמַּלְכוּת הָאֲחֵרָת.

בְּאוֹתָהּ קְטָרֶת, כְּשֶׁהָיָה עוֹלָה עֶשֶׂן בְּעֲמוּד, הִכְהֵן הָיָה רוֹאֵה
הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ פְּרוּשׁוֹת (פְּרוּחֹת) בְּאֵוִיר וְעוֹלוֹת
לְמַעְלָה בְּאוֹתוֹ עֲמוּד. אַחַר כֵּן כְּמָה מְרַכְּבוֹת קְדוֹשׁוֹת סוֹכְבוֹת אוֹתוֹ
מִכָּל הַצְדָדִים עַד שֶׁעוֹלָה בְּאוֹר וְשִׁמְחָה, וּמִשְׁמַח אֶת מִי שֶׁמִּשְׁמַח,
וְקוֹשֵׁר קִשְׁרִים לְמַעְלָה וְלִמְטָה כְּדִי לִיחַד הַכֹּל, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ. וְזֶה מְכַפֵּר
עַל יֶצֶר הָרָע וְעַל עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהוּא הַצֵּד הָאֲחֵר, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ.

פְּתַח וְאָמַר, (שמות ל) וַיַּעַשׂ מִזְבֵּחַ מִקְטָר קְטָרֶת וְגו'. בְּפָסוּק זֶה יֵשׁ
לְהַתְּבוּנָה, מִשּׁוּם שֶׁהָיוּ שְׁנֵי מִזְבְּחוֹת - מִזְבֵּחַ הָעוֹלוֹת וּמִזְבֵּחַ

קטרת הסמים, זה בחוץ וזה בפנים, מזבח הקטרת הזה שהוא פנימי, למה נקרא מזבח, והרי אין זבחים בו זבחים, ומזבח על כן נקרא?

אָלָא משום שמבטל וכופת כמה צדדים רעים, ומשום שאותו הצד הרע כפופ, לא יכול לשלט ולא להיות קטגור, ועל כן נקרא מזבח. כשאותו הצד הרע היה רואה (עמוד העשן) עשן הקטרת שעולה – נכנע ובורח, ולא יכול לקרב כלל למשכן. ומשום זה נטהר ולא מתערב באותה שמחה שלמעלה, פרט לקדוש ברוך הוא לברו, ומשום שכל כך חביבה, לא עומד אותו מזבח אלא (פנימי) לפנים, שזהו המזבח שנמצאות בו ברכות, ועל כן נסתר מן העין.

מה כתוב באהרן? (במדבר יז) ויעמד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה, שכפת את מלאך המות שלא יכול לשלט כלל ולא לעשות דין. סימן זה נמסר בידינו, שבכל מקום שאומרים בכונה ורצון הלב את מעשה הקטרת, שאין שולט המות באותו מקום ולא יזק, ולא יכולים שאר העמים לשלט על אותו המקום.

רבי שמעון בר יוחאי וסתרי תורה הוא בחינת התעוררות השנה

רבי שמעון בר יוחאי הוא בחינת התעוררות השנה, כי מבאר בדברי רבינו זכרוננו לברכה שרבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד) עיר וקדיש מ'ן ש'מ'א נ'חת, שהוא ראשי תבות שמעון, עיר וקדיש דיקא בחינת התעוררות השנה, כי עיר הוא הפך השנה.

ועל כן הוא גלה ביותר כל רזין דאורייתא וסתרי תורה כי ליה יחבי רשותא, כי סתרי תורה הם בבחינת התעוררות השנה, כי פשטי אורייתא הם בחינת שנה, וסתרי אורייתא הם בחינת התעוררות השנה שנתגלו על ידי רבי שמעון בר יוחאי שהוא עיר וקדיש, עיר דיקא, הפך השנה.

ומחמת שרשב"י היה בבחינת התעוררות השנה, בחינת אור הפנים, על כן התפאר באידרא (זהר נשא קלב:) דהא חמינא דאנפאי נהירין וכו', בחינת אור הפנים. (ספר לקוטי הלכות הלכות נזיקין הלכה א)

ספר הזהר יפרש הדרכים יסקל המסלה יכניס אהבה ויראה בלבו של אדם ילמדנו ידריכנו במעגלי צדק להביא אותנו אל המנוחה ואל הנחלה

ומי לנו גדול מהספר הקדוש הזה ספר הזהר יפרש הדרכים יסקל המסלה יכניס אהבה ויראה בלבו של אדם ילמדנו ידריכנו במעגלי צדק להביא אותנו אל המנוחה ואל הנחלה. (הקדמת המוציא לאור זהר דפוס מנטובה)